

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

TARĂ NOUĂ, ÎNFLORITOARE

Am luat parte la câteva dintre adunările în care cetățenii au propus candidații pentru alegerea de deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare. Zilnic citesc și relatările presei în legătură cu campania electorală. Ceea ce impresionează în mod deosebit în aceste adunări e seriozitatea cu care oamenii examinează realizările economice și sociale din anii ce s-au scurs, încrederea cu care ei privesc în viitor.

Iată câteva date deosebit de grăitoare: comuna Cobadin din regiunea Dobrogea — o comună ca multe altele — se află într-o stare din an în an mai înfloritoare. Cu 40 de ani în urmă, avea un singur învățător și două săli de clasă. După vreo douăzeci de ani, adică în anul Eliberării țării de sub jugul fascist, numărul învățătorilor crescuse la 6. Astăzi, după încă 20 de ani, la școala elementară de opt ani și la școala medie din Cobadin sînt 56 de învățători și profesori, care lucrează în 3 localuri noi. De altfel, construcțiile efectuate aci în ultimii ani sînt atît de multe, încît cu greu pot fi enumerate. Satul este complet electrificat, aproape în toate casele a fost introdusă apa curentă. Ulițele au început să fie sistematizate și modernizate. Valoarea fondului de bază al cooperativei agricole de producție se cifrează la peste 11 milioane lei. În 1964, cooperativa agricolă a obținut o recoltă de peste 4 200 kg. porumb boabe la hectar, iar celelalte sectoare de activitate aduc importante venituri, contribuind din plin la îmbunătățirea continuă a vieții oamenilor. Lucrul acesta îl atestă și casele noi, ce rid în soare.

Despre toate acestea și despre multe alte realizări au vorbit cetățenii din Cobadin zilele trecute, cînd au propus candidații. Au discutat, totodată, proiectele de viitor, și și-au luat angajamentul să lupte pentru înfăptuirea lor. În anul 1965 vor construi, printre altele, un nou local pentru școala medie și 2 magazine în piața din centrul satului; vor asfalta ulițele pe o lungime de 2 km., iar pe o distanță de 1 800 metri vor face trotuare. Va fi amenajat un parc de 8 000 metri pătrați și baza sportivă; se va extinde plantarea de pomi ornamentali pe toate ulițele.

Desigur, comuna Cobadin nu-i o excepție. În toate părțile țării s-a construit și se construiește neîncetat. În comuna Hotarele, regiunea București, de pildă, sînt peste 1 000 case noi. Sute de mii de oameni de la sate și-au construit locuințe confortabile. Așa cum s-a constatat în urma unei anchete întreprinse de Comisia Economică pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite, România s-a situat, în perioada anilor 1954—1963, pe primul loc în ce privește ritmul construcțiilor de locuințe din țările Europei și din S.U.A. Iar cît privește construcția de locuințe din mediul sătesc, România se află printre primele 5 țări din Europa.

Recunoașterea, pe plan internațional, a succesorilor patriei noastre ne bucură și ne pricinuește o îndreptățită mîndrie. Dar nu o această recunoaștere e lucrul cel mai de seamă. Cunoașterea realizărilor regimului nostru pe plan republican și local, nu pot să nu-mi aduc aminte de situația grea, de odinioară, cînd la cîrma țării se perindau partidele burghezo-moșierești. Atunci, cu ocazia alegerilor, partidele din opoziție acuzau pe cel de la guvern că n-a îndeplinit nimic din tot ce-a promis în campania electorală. Pe urmă, unul dintre partidele din opoziție forma noul guvern, dar nu schimba nimic din obiceiul predecesorului său. Bugetul statului înregistra noi deficite; noii guvernanți operau mai rău ca în codru, nu îndeplineau nimic din ce făgăduiseră. Cei care un an, doi, mai înainte, fuseseră debarcați răgușau strigînd: „Hoților, ați mințit țara! Dați-vă la o parte și lăsați locul liber!” „Voi sînteți hoji!” răspundeau ceilalți, vîrîndu-și mîinile pînă în coate în buzunarele cetățeanului, să-i ia și ultima para, înainte de a părăsi cîrma. Venea apoi alt guvern. Cădea și acela și se forma altul. Tot vitreg. Satele continuau să rămînă în întuneric; mizeria creștea an de an, oamenii treceau din suferință în suferință.

Astăzi, în România socialistă, cu prilejul alegerilor, cetățenii sînt în evidență realizările anilor care s-au scurs; vorbesc despre încrederea neîmurmurită a maselor în partid și guvern. Candidații și alegătorii — toți se gîndesc cum să muncească mai bine, dînd viață politicii partidului, pentru înflorirea continuă a țării, pentru bunăstarea poporului. „Trăim într-un colț de țară nou, întinerit”, spunea unul dintre alegătorii din Țara Oașului, care au luat parte la adunarea în care medicul Vasile Pop a fost propus candidat pentru alegerile de deputați în sfatul popular regional.

Într-adevăr. Întregul nostru popor trăiește într-o țară nouă, înfloritoare.

SERBAN NEDELCU

Lecție practică la casa laborator a cooperativei agricole de producție din Cobadin, Dobrogea. Sub îndrumarea inginerului agronom Vasile Marinescu, cooperatorul agricol Iorgovan Ianuș pătrunde în minunata lume a nevăzutului cu ajutorul microscopului, urmărind o secțiune a frunzei

CICERONE THEODORESCU

LOCURI DE ZIDIRE

Pe Argeș în jos
Noi legende-am scos!
Pe Argeș în sus
Noi porunci am dus!
Din Valea lui Stan
Pînă la Boian.
Din cîmpi argeșeni
La Căpășineni.

Locuri de zidire
Și de pomenire!
Schimbă muncitorii

Rîpele-n podgorii,
Malurile-n mine,
Cîmpul în uzine,
Argeșul se schimbă,
Unda nu și-o plimbă!

Pe Argeș în jos
Noi legende-am scos!
Pe Argeș în sus
Noi porunci am dus!
Iar ciobani de ieri
Astăzi sînt mineri

Mestere și zidari
Și constructori mari...

Loc de suferință,
Glas de biruință!
La Hidrocentrală,
Argeșului fală,
Joacă-n subterană
Apa năzdrăvană,
Cîntă sub cupole —
Visul lui Manole.

Demni de toată încrederea

ÎNSEMNARE PE MARGINEA UNEI PROPUNERI

Dumitru Roșca, președintele cooperativei agricole de producție din comuna Cioroiu-Caracal este candidat în circumscripția electorală nr. 14 Fărcașele, regiunea Oltenia, în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională.

Cine este Dumitru Roșca? Este flăcăul de acum 15 ani care lua în mîini frînele cooperativei agricole de producție abia înființată. Oamenii spun că nu le-a zădărnicit așteptările. Sînt unii pe care-i mai paște primejdia rutinei. Roșca precizează, modest și cuvințios, că s-a ferit de asta ca de foc și că a aderat din convingere adîncă la tot ce e nou. Cercetează de altfel, în mod asiduu, de cîtiva ani împreună cu inginerul agronom extinderea în cultură a hibridilor dubli cei mai productivi. Soiul local n-a capitulat de prea mult timp, dar l-au gonit azi pînă și din amintire. Președintele ne explică și se completează cu inginerul, spre marea mulțumire a celor care-l ascultă, surprinși de precizia cunoștințelor lui.

Am stat de vorbă cu mulți dintre consătenii lui. Din ce au spus am putut întregi profilul moral al candidatului. Cităm succint:

Gheorghe Stăvaru (contabil al gospodăriei): Cooperativa noastră de producție e cea mai veche din raion. Cînd au luat ființă celelalte, ne-au cerut, așa cum era și de așteptat, sfatul. La Fălcoiu am stat o săptămînă președintele, eu și brigadierul Leoveanu. Președintele i-a învățat să țină consfătuiri seară de seară și să ia măsurile cerute pentru a doua zi. Eu le-am îndrumat evidența. Leoveanu le-a arătat cum se rînduiesc treburile în brigadă. (N.a.: La adunarea de propunere, Ilie Joița amintea că și ei, îndrumătorii, erau atunci în campanie și că ajutorul pe care l-au primit tocmai în zilele acelea pline de treburi era cu atît mai semnificativ.)

Savu Nicolae: E un om bun și înțelegător, dar neorînduiala n-o suferă. Într-o vreme, năpădiseră în grădina buruienile. Ploua aproape zilnic și așteptam vremea frumoasă ca să le smulgem.

— Nu așteptați, fiindcă natura este în permanență cu armele pregătite — ne spune președintele. Pliviți-le între ferestrele ploii. Atunci am auzit cuvîntul ăsta întîi și am mai învățat că în agricultură există un moment optim pentru fiecare lucrare.

Nu face un pas fără să ceară părerea celorlalți. Nu fiindcă n-ar fi sigur pe el, dar

mai multe capete judecă mai bine ca unul singur. „E bine să te sfătuiești cu ceilalți, e bine să știe fiecare că are o răspundere pe umeri”, ne spune Roșca adesea. Mi-amintesc că în toamna asta, tocmai strînsesem porumbul în grămezi pe cîmp și urma să-l cărăm pe tot a doua zi. Peste noapte au venit paznicii și au dat de veste că-și iese Oltul din matcă. Membrii consiliului s-au adunat chiar atunci, în toiul nopții, și în cîteva minute au hotărît ce era de făcut. În decurs de un ceas se adunaseră pe cîmpul de la Olt 300 de oameni mobilizați de cei din consiliu. Am lucrat la lumina felinarelor, a reflectoarelor de la mașini și tractoare, și pînă în zori au fost cărate zece vagoane. Adică tot. N-a rămas măcar un știulete. A doua zi cîmpul era plin cu apă. (N.a.: Se aude că unindu-și și de astă-dată forțele, au îndiguit între timp pe o lungime de 120 de metri.)

Ion Negrea (inginer agronom): Președintele e colaboratorul meu cel mai apropiat la experiențele cu hibridii dubli de porumb. El m-a ajutat în treaba dificilă să scoatem soiul local din obiceiul locului. Nu ne-a fost strădania în zadar. Producția medie de porumb pe întreaga suprafață cultivată a fost în 1964 de 5 tone la hectar. S-a realizat o depășire globală de 678 tone boabe. De trei ani consecutiv, de cînd cultivăm hibridii dubli de mare productivitate, producția a crescut an de an, venitul global pe '64 a fost depășit cu aproape un milion și cooperatorii sînt mulțumiți. Cooperativa noastră agricolă e pe locul I în întrecerea pe regiune.

Ultimul interlocutor a fost candidatul însuși, dar el ne era cunoscut de acum în cea mai mare măsură. Ne spune că cîntea de acum îl copleșește și-l obligă. Are 43 de ani. Și a fost martorul schimbărilor din comună din tot acest timp. Ni le arată și începe cu școala nouă dîndu-ne totodată și un reper îndepărtat de la care ne sugerează să măsurăm drumul străbătut.

„La recensămîntul din 1948 aveam 400 de analfabeți. Cîndva în Cioroiu erau două cămăruțe drept școală și un dascăl, Ene, care-i învăța pe copii carte la el acasă. La școală venea cine vrea. Fetele nu învățau carte”.

Azi sînt 300 de elevi și 14 profesori și învățători. Numai în ultimii doi ani copiii au primit gratuit manuale școlare a căror valoare trece de 16 000 lei. Zahărul era, cîndva, un fel de medicament. Acum ei dau fabricilor materia primă, dar zahăr se găsește și la magazin la discreție și se mai găsește aici ce nu-i dă omului prin cap. Că s-au învățat să așeze în locul laviței, divanul și în locul testului și vetrei, aragazul.

Anul acesta vor fi racordate la înalta tensiune Osica de Sus, cea de Jos, Fălcoiu, Greci, Dobrosloveni. La noi la Cioroiu și la Fărcașele vor intra în funcțiune magazine universale moderne.

Președintele candidat împodobește, cu o fantezie hrănită de cea mai solidă realitate, tabloul schițat la început.

V. TOSO

Minerul din Aninoasa

Aninoasa... Nume găsit de mai multe ori pe harta țării noastre indicînd așezări de mine cînd din Banat, cînd din părțile Clujului, cînd din Muscel sau Valea Jiului.

Aninoasa Văii Jiului îmi este mai familiară, imaginea sa identificîndu-se cu anii copilăriei mele. De cite ori îi aud rostindu-se numele mi-apare nu știu de ce în fața ochilor Știurțul-cu-hude al anului 1940, din partea de către Vulcan a acestei comune.

Știurțul-cu-hude l-am văzut și eu, copil fiind. Era una dintre acele imagini de infern descrise și de Geo Bogza într-un reportaj. Minerii fără lucru, dați afară din casele „Societății Anonime Petroșani” își săpau pentru locuit hude — un fel de bordeie — în sterilul cald al știurțurilor (așa sînt denumite în Valea Jiului locurile unde se depozitează pămîntul nefolositor scos din mină). Aici, în aceste hude, era mai cald, fiindcă sterilul de mină conține destule resturi de cărbune, care în contact cu aerul arde mocnit, încălzind solul.

Am revăzut Aninoasa în 1960, și n-am mai recunoscut-o. O așezare cu totul nouă, cu șiruri de blocuri multicolore, urîndu-și bun venit la intrarea în comună, cu club și cinematograful, magazine noi, policlinică modernă...

Dar Știurțul-cu-hude unde-o fi? De el nu-și mai aminteam decît vreo cîtiva mineri mai vîrstnici — Prața Gherasim, baci Iancu, Cristea Aurel...

— S-a dus știurțul, o dată cu trecutul... Știurțul scos de acolo se macină și se folosește azi ca material de construcții, pentru plăci prefabricate — mi-a explicat pe îndelete

minerul Cristea Aurel, pe atunci deputat în Sfatul popular al comunei Aninoasa.

Despre acest miner, moț de obîrșie, venit în Valea Jiului din părțile Buciumenilor, aveam să aflu lucruri frumoase atît în legătură cu succesele sale de om al abatajelor cît și cu preocupările sale de gospodar al comunei, apoi, din 1961, de deputat în Marea Adunare Națională.

Numele său este binecunoscut în întreaga Vale a Jiului. S-a scris nu o dată despre faptele de eroism ale minerilor din brigada condusă de Cristea Aurel. Ei s-au oferit, bunăoară, să stingă niște focuri subterane izbucnite într-o galerie veche. Aceste focuri amenințau să oprească producția în cîteva abataje apropiate și atunci, comunistul Cristea Aurel, împreună cu alți 12 mineri, cu măști de oxigen pe față, îmbrăcați în haine de protecție și stropiți din sfert de oră cu furtunul, au coborît în mină luptînd și izbutind să înlăture primejdia, fără ca producția minei să sufere.

Despre aceste fapte ale minerului din Aninoasa, cit și despre altele la fel de importante, au aflat și minerii din Vulcan. Și cînd numele său a fost propus din nou pe lista candidaților F.D.P. circumscripția electorală nr. 4 Vulcan, în sală au răsunit aplauze. Erau aplauzele unor mineri vulcăneni care au o dată și-au unit pe sub pămînt galeriile cu cele ale vecinilor din Aninoasa. Erau aplauzele unor oameni care-l cunosc bine pe ortacul lor din Aninoasa și-l prețuiesc ca pe unul de-al lor.

IRIMIE STRAUȚ

Pentru a doua oară candidat

Lungul șir de vagoane remorcat de locomotiva Diesel D.A. 0044 ieșise din Cimpino și încalca spre defileul Prahovei. Era un marfar direct, cu oprire în Predeal. Totuși, la Gura Beliei, mecanicul ceru oprire în stația următoare, printr-un bilețel pe care îl aruncă la picioarele impieगतului de mișcare: „Anunțați Comarnicul să fie primit pe o abătută. Mecanic Ioan Beleanu” Oprirea era inevitabilă: contactorul nr. 94 făcuse zgură, iar aceasta nu poate fi curățită în mers. Dacă ar fi oprit însă trenul la Gura Beliei, mecanicul ar fi pricinuit perturbări în circulația altor trenuri. Ca să le evite se folosii de bilețel. Anunțat din timp, Comarnicul îl primi pe o „abătută”, unde înlăturarea micii defecțiuni dură 7 minute. Mecanicul recuperă cele 7 minute pe parcurs, ajungînd în Predeal fără întârziere.

Întimplarea relatată nu are în ea nimic senzațional, dar pune în lumină cîteva însușiri fără de care mecanicul Beleanu n-ar fi putut efectua un complex de operații: calm, inventivitate, capacitatea de a acționa prompt, înalta calificare profesională. El își gospodărește

bine locomotiva, termenul de bun gospodar existînd după cum se vede și la mecanicii de pe Diesele. De cînd a fost scoasă din fabrică de către Ioan Beleanu și pînă astăzi, locomotiva D.A. 0044 a parcurs peste 333 000 km., aproximativ de opt ori lungimea Pămîntului la ecuator, fără alte reparații decît cele programate și deci obligatorii. Avarii la vagoane sau mărfuri deteriorate, mecanicul Ioan Beleanu n-a avut niciodată.

Prin natura muncii sale, el este cunoscut în regiunea Brașov pe multe itinerarii. Oamenii îl apreciază însă ca bun gospodar nu numai în postura de mecanic, ci și în cea de deputat în sfatul popular regional. El și-a adus o contribuție entuziastă la efectuarea unui însemnat volum de lucrări edilitare. La modernizarea de străzi, plantări de pomi, amenajări de spații verzi și altele. Deputatul Ioan Beleanu i-a mobilizat pe cetățeni la muncă patriotică însușindu-i prin exemplul personal. De aceea, tovarășii de muncă și cetățenii i-au arătat din nou încrederea lor, propunîndu-l candidat F.D.P. al circumscripției electorale regionale nr. 12 Brașov.

C. ANATOI

Ghimbavul de azi

Din anul 1950 incoace, Dumitru Stanciu, președintele cooperativei agricole de producție Ghimbav, a fost ales de fiecare dată deputat în sfatul popular comunal. Este un gospodar cu vechime. Cunoaște toate înnoirile edilitare din viața Ghimbavului și, bineînțeles, a sprijinit nemijlocit apariția lor. Această comună din vecinătatea Brașovului capătă, cu fiecare an, o înfățișare tot mai plăcută. Numai în 1964 s-au efectuat aici 217 897 ore de muncă patriotică la înfrumusețarea străzilor, extinderea de spații verzi și construcții de interes obștesc. A fost ridicată clădirea modernă a noului cîmin cultural care va fi dat în exploatare și dotat cu aparat de proiecție, în cinstea alegerilor de la 7 martie. În încăperile fostului cîmin cultural s-a început amenajarea unui complex comercial cuprinzînd un magazin alimentar, unul de confecții, o librărie și o cofetărie, toate cu autoservire. Va fi cel dintîi complex comercial de acest fel din regiune.

Datorită acestor realizări, sfatul popular comunal Ghimbav s-a situat anul trecut pe locul întîi în

întrecerea pentru buna gospodărire dintre comunele aflate în raza orașului Brașov.

Cooperativa agricolă de producție al cărei președinte este tovarășul Dumitru Stanciu a primit și ea drapelul de frunzăș pe 1964 la producțiile vegetale. Dintre toate cooperativele agricole de producție din raza orașului Brașov, cooperativa din Ghimbav a avut cele mai bune recolte la culturile mari, producțiile medii la hectar fiind următoarele: ariș — 3 000 kg, cartofi — 24 753 kg., sfeclă de zahăr — 26 600 kg. Cooperatorii agricoli au obținut astfel venituri totale cu peste 500 000 lei mai mult decît era planificat.

Un sfat popular frunzaș și o cooperativă agricolă de producție frunzaș constituie un succes la obținerea căruia Dumitru Stanciu a pus și el umărul, ca deputat și președinte. Tocmai acest lucru l-au subliniat călduros sătenii în adunarea cu prilejul căreia l-au propus din nou pe comunistul Dumitru Stanciu candidat în sfatul popular comunal pentru alegerile de la 7 martie.

NICOLAE CULCEA

Mărginită numai de case noi, această uliță este una din cele mai tinere din Ghimbav, regiunea Brașov

Multe au fost întrebările puse de cooperatorii agricoli din Bogda, raionul Lîpova, brigăzii științifice raionale care s-a deplasat în satul lor. În fotografia noastră prezentăm pe unul din membrii brigăzii care răspunde la o întrebare în legătură cu fuzelurile.

Gospodarii din Șimand

La revelion și la Anul nou, țărani muncitori din Șimand (Crișana) au ținut-o cu sarmale, pălincă și cîrnați. Au fost zile de sărbătoare și de petrecere. Oamenii au avut întemeiate motive să închine paharele pentru anul care s-a dus și pentru cel care a venit. Marea lor familie de cooperatori a făcut bilanțul unui an de însemnate succese economice. Au sporit și bucatele și cirezile. Și n-a fost ușor. Pentru că pe-aici, prin partea asta de țară, în '64, vremea — cum ne-a spus baci Ion Corbaci, președintele — n-a umblat cum ar fi trebuit. A fost plină de capricii. Dar gospodarii destoinici știe să biruie neajunsurile.

Avînd îndelungată experiență în lucrarea pămîntului și creșterea vitelor, oamenii din Șimand au încheiat anul agricol cu un bilanț rodnic. Porumbul (2550 kg. producție medie la hectar) a vîrfit magazile și pătelele. Ah, dacă n-ar fi fost sistăvirea! Hectarul ar fi dat peste 3000 kg. boabe. Ni-căeri, pe unde am umblat, nu am văzut atîta sfeclă de zahăr ca la Șimand. Se pare că nu sînt multe cooperative agricole de producție care să cultive sfecla de zahăr pe o asemenea suprafață: 600 de hectare. Producția medie: 20000 kg. la hectar. Brigada lui Ion Roman n-a prîdit la recoltat. Ea a strîns de pe ogoarele dulci cea mai mare cantitate de sfeclă: 30000 kg. la hectar.

Și ciobanii cooperativei au închinat la revelion o pocală de vin. Oile cu lînă de aur, (5000) toate merinos, le-au adus însemnate venituri. Pascu Bonduruș a avut berbeci de pe care a tuns cite 18 kg. de lînă.

E adevărat: în noaptea de revelion citiva cooperatori din Șimand au stat la datorie, îngrijind vitele. Se pot lăuda șimăndenii cu cirezile lor. Au 1200 de capete. Ți-e mai mare dragul să lucrezi în sectorul zootehnic al acestei cooperative. Și mulșul și furajarea și adăpatul se fac mecanizate.

Ne-am aflat la Șimand în primele zile ale lui '65. I-am găsit pe oameni foarte ocupați. Făceau planul de producție pe acest an. Lucrau cu cifre mari. Așa sînt obișnuți. De citiva ani, la capitolele „producție medie” și „venituri” lucrează numai cu cifre mari. Numai așa se explică faptul că fondul de bază a trecut de 13000000 lei, iar averea obștească se ridică la 19000000 lei. Numai așa se explică și un alt fapt: traiul tot mai îndestulat al țăranilor muncitori.

L-am rugat pe baci Corbaci să ne vorbească despre unele lucruri noi din cooperativa din Șimand, despre ceea ce va fi absolut nou în acest an. Și omul ne-a vorbit. De mai mulți ani, dumnealui și alți membri din consiliul de conducere sînt frămîntați de un gînd: să facă irigații. Dar ia apa de unde nu-i. Și Crisul și Mureșul se găsesc la mari distanțe de Șimand. Dar omul întreprinzător cînd vrea să facă ceva umblă, caută, cercetează, merge la ve-

cini, merge și la alții, mai departe. Și Corbaci s-a dus la Sintana. Și la Tomnatic (Banaț) s-a dus. Și a văzut că nici oamenii aceștia nu au la îndemină ape curgătoare și, totuși, fac irigații. Folosesc apa freatică. Acum, foarte curînd, șimăndenii vor proceda la fel. Sistemul e economic. Deci, în curînd Șimandul va avea ploaie la... comandă.

Încă un lucru nou care se înfăptuiește acum în comuna aceasta: se construiește o seră pentru producerea răsădului mamă, necesar cultivării roșiilor timpurii. S-au convins șimăndenii: ai legume, ai și bani.

Ni se pare foarte interesantă o inițiativă a acestor cooperatori: mecanizarea transportului porumbului. Și-n toamna care a trecut și-n alte toamne, oamenii au avut destule greutăți la transportul porumbului. S-a cheltuit multă forță de muncă și s-a prelungit campania recoltării. Toamna care va veni o să găsească lucrurile complet schimbate în această privință. Ideea mecanizării transportului porumbului trebuie reținută. Ea

poate sluji și altor cooperative agricole de producție.

Iată, deci, citeva lucruri noi, într-o cooperativă agricolă veche, puternică, bogată.

Stînd la poveste cu o seamă de țărani din această comună, cu membri ai consiliului de conducere al cooperativei, ni s-a spus că la sfîrșitul acestui an, cînd se vor face socotelile generale, cooperativa din Șimand va adăuga la bogăția ei noi bogății. De unde atîta siguranță? am întreat. S-a răspuns limpede: cînd munca este temeinic organizată, pînă la amănunt, cînd te slujești de pucirile științei și tehnicii, cînd folosești principiul cointeresării materiale, atunci, vorba ceea, poți să prezici viitorul.

Așadar, șimăndenii, acum, la începutul lui '65 au pășit — cum se zice — cu dreptul. Să fie sănătoși, să aibă poftă de muncă și la revelion următor să-nchine din nou cu pălincă veche pentru succesele lor.

GEORGE CIUDAN

De la conferință, la ogor

Nu e nevoie să zăbovești prea mult în mijlocul țăranilor cooperatori din comuna Ulmeni, raionul Oltenița, pentru a-ți da seama că preocuparea lor principală se îndreaptă în direcția sporirii producției vegetale și animale. În consecință, năzuința permanentă a oamenilor este aceea de a învăța, de a cunoaște și stăpîni tehnica nouă. Într-o după-amiază de joi — cînd la cîminul cultural din Ulmeni se țin expunerile din ciclul de conferințe agricole, peste o sută de auditori — bărbați și femei în puterea vârstei, ascultau pe inginerul lor agronom Octavian Sfrijan care le vorbea, despre importanța îngrășămintelor naturale și chimice în fertilizarea solului, în obținerea de recolte bogate.

— Astă-toamnă pe terenul brigăzii nr. 3 — am făcut o experiență nouă — accentuează inginerul. După cum se știe n-am mai administrat gunoiul de grajd simplu, ci amestecat cu pămînt și țelină. Cum timpul este frumos, după terminarea expunerii, vom merge cu toții să vedem cum se dezvoltă griul pe aceste tarlale, față de cel aflat pe terenuri pe care am dat doar gunoi de grajd. În mai puțin de 30 de minute, oamenii se gîseau la fața locului, făcînd cerc în jurul inginerului.

— Vedeți ce bine se dezvoltă, cît de frumoase și viguroase sînt plantele față de cele semănate pe terenurile în care am folosit gunoiul de grajd fără nici un amestec?

După ce dă citeva explicații, inginerul continuă:

— Arătăm în expunerea de la cîmin că gradul diferit de fertilitate a terenurilor constituie un prim criteriu de diferențiere a dozelor de îngrășămintele. Al doilea factor este soiul de griu cultivat. Iată, bunăoară, pe tarlău alăturat unde am semănat sîmînță din soiul Bezostaița — care, după cum v-am explicat într-una din conferințe, valorifică mai bine îngrășămintele chimice, am folosit cite 140 kg de azotat de amoniu la hectar, în vreme ce la soiul 301 am administrat doar 40 kg.

Convorbirea inginerului se transformase într-o adevărată lecție în care materialul demonstrativ îl constituia însuși ogorul.

D. BĂRCĂNESCU

Învățămîntul agrozootehnic de masă CURSANȚI ȘI LECTORI

Și în raionul Slobozia, ca de altfel pe întreg cuprinsul patriei, învățămîntul agrozootehnic de masă se află în plină desfășurare. Cele mai multe cercuri în cu regularitate lecțiile, folosesc materiale didactice-intuitive și fac demonstrații practice care ajută cursanții în completarea și înțelegerea noțiunilor predate la cursuri. În comuna Grivița, bunăoară, la cele 6 cercuri agrozootehnice și zootehnice, care reușesc peste 200 de cursanți, s-au predat între 15 și 20 lecții, respectîndu-se cu strictețe datele planificate pentru prezentarea expunerilor. Gheorghe David, inginerul agronom al cooperativei agricole de producție din comună, lector la cercul agrozootehnic anul III, constituie un bun exemplu pentru ceilalți lectori. Astfel, el are grijă ca fiecare lecție să conțină exemplele cele mai edificatoare din cooperativa agricolă de producție, își pregătește din vreme materialul didactic (planșe, schițe, grafice, soiuri de semințe etc.) și organizează demonstrații practice.

Asemenea cuvinte de laudă pot fi aduse lectorilor și cursanților din comunele Căzănești, Andrășești, Cosîmbestii, Gh. Lazăr și din multe alte comune care dau dovadă de preocupare și interes pentru buna desfășurare a învățămîntului agrozootehnic de masă. Am asistat

la una din lecțiile cercului zootehnic anul III din comuna Căzănești și am avut prilejul să observăm priceperea pedagogică și pasiunea cu care inginerul zootehnist Alex. Mușat a prezentat expunerea.

Există însă în raionul Slobozia și unele comune unde, din cauza insuficienței preocupării a lectorilor, activitatea cercurilor este cu totul necorespunzătoare. În comunele Cocora, Amara, Mărculești, Colilia, Ograda, Poiana, Iazu și altele, cercurile agrozootehnice și zootehnice sînt rămase în urmă, ținîndu-se doar cite 8—10 lecții. Faptul că nu s-au predat la timp lecțiile, că de multe ori au intervenit amînări nejustificate, i-a determinat pe cursanți să nu mai frecvențeze cu regularitate cursurile. Astfel, frecvența la aceste cercuri nu este nici de 50 la sută.

Dacă așa se prezintă situația în comunele amintite, vinovați se fac nu numai lectorii ci și consiliile de conducere ale cooperativei agricole de producție respective, care nu s-au interesat și nu au luat măsuri eficiente pentru ținerea la timp a lecțiilor și pentru mobilizarea cursanților. Văzîndu-se într-o asemenea neexplicabilă rămînire în urmă, unii lectori și unele consilii ale cooperativei agricole de producție încearcă să dea asigurări că pe parcurs această întîrziere se va recupera.

Fără îndoială că pînă la încheierea învățămîntului agrozootehnic de masă mai există posibilități de recuperare, însă aceasta nu trebuie să se facă în dauna calității lecțiilor și a însușirii materiei de către cursanți.

Consiliul agricol al raionului Slobozia care s-a preocupat de buna pregătire a deschiderii anului de învățămînt agrozootehnic de masă și, după aceea, de activitatea unor cercuri, are datoria să controleze mai îndeaproape cercurile rămase în urmă, să le dea un ajutor substanțial, prin reprogramarea datelor cînd să se țină cursurile și, acolo unde e cazul, prin numirea altor lectori. Din evidența pe care o are consiliul agricol raional rezultă că sînt încă și azi cercuri cu o slabă activitate, totuși nu s-a analizat această situație și nu s-a intervenit cu operativitate pentru a se asigura ținerea cu regularitate și la un nivel calitativ corespunzător a lecțiilor în întreg raionul Slobozia. Considerăm că e timpul să se ia măsuri eficiente. Realizările frumoase ale celor mai multe cercuri din raionul Slobozia ne fac să avem convingerea că prin controlul și ajutorul consiliului agricol raional și cercurile rămase în urmă își vor îmbunătăți simțitor activitatea.

OVIDIU MARALOIU

CINCI RIURI FRĂȚINE

Cinci riuri montane, năvalnice și viforoase, își adună apele de sub poalele Făgărașului și străpungind regiunea subcarpatică, se respiră printre dealurile și cîmpiile Muscelului. De mii și mii de ani, Argeșul, Topologul, Vislanul, Cernatul și Riul-Doamnei curg în paralel, fiecare în albia lui îngustă, dăltuită în piatra dură a muntelui, fără să se „vadă”, fără să se „cunoască”.

Cel mai mare și mai cunoscut dintre acestea, Argeșul, — învăluit de-a lungul veacurilor în parfumul sutelor de legende, balade și cîntece populare — își soarbe apele chiar din coapsa Negoiului. Matca lui se arcuiește pe sub semeța cetățuie a lui Vlad Țepeș, înălțată lângă Cheile Argeșului, trece prin apropierea minăstirii Meșterului Manole, străbate fosta cetate de scaun

a voievozilor munteni — Curtea de Argeș — și după un lung drum se revarsă în Dunăre.

Natura, cu marile ei zguduiri și transformări geologice, a zămislit, așadar, aici, în depresiunea Loviștei — cinci riuri frăține. Mai puternic decît ea — omul veacului nostru, înarmat cu știință, pricepere și hărnicie — a izbutit în numai cîțiva ani să schimbe și geografia acestor locuri. Prin voința omului, cele cinci ape vor fi obligate să străbată albiile noi, săpate în inima munților, să se adune într-un uriaș lac de acumulare, lung de 14 km, iar de aci, împletite într-un fuior comun, să se avinte spre turbinele centralei electrice. Rodul acestor transformări îl constituie marea cetate a luminii, hidrocentrala „16 Februarie”, unul dintre principalele

obiective înscrise în Directivele celui de-al III-lea Congres al Partidului.

Să dăm filele calendarului înapoi și să poposim, cu ani în urmă, aici, pe Valea Argeșului! De la Corbeni, drumul ce însoțește în amonte cursul râului, este mărginit de-o parte și de alta de înălțimi molcome, acoperite cu arbori și pășuni. Cîțiva kilometri... Apoi dintr-o dată albia Argeșului se pomenește încheștată de doi pereți uriași de granit, sumbri, întunecoși, lipsiți aproape de orice urmă de vegetație. Pe defileul acesta, — cărui înălțimi amețitoare au fost străjuite doar de cîmburi de vulturi, n-a ajuns niciodată picior de om.

Ei bine, vizitatorul care se întoarce azi pe Valea Argeșului, privește înmărmurit una dintre cele mai impresionante priveliști înfăptuite vreodată în țara noastră de mîna omului. Acolo, aproape de creasta peretelui de granit, pe fața lui dreaptă, urcată la această înălțime amețitoare, trece astăzi o șosea ca toate șoselele. Un drum lung de cinci kilometri, dăltuit metru cu metru în piatra muntelui, a cărui panglică de beton se arcuiește peste poduri și viaducte, străpunge tunele și ajunge pînă lângă masivele Vidraru și Cetățuia, locul unde a început zăgăzuirea Argeșului.

Drumul de acces spre coronamentul barajului reprezintă una dintre cele mai îndrăznețe realizări. Pentru nașterea lui și-au dat concursul, printre alții, celebrele brigăzi conduse de comuniștii Constantin Prisăcaru și Ion Ionescu. Legați în frînghii, (dar în condiții de absolută securitate), oscilind deasupra prăpățiilor, oamenii aceștia au dinamitat și au dislocat cu ajutorul perforatoarelor mii de metri cubi de piatră, cioplind pas cu pas în coasta muntelui actualul drum de acces.

Amîndoi sînt moldoveni și amîndoi s-au calificat lucrînd pe șantierul Bicazului. Un amănunt semnificativ: Ion Ionescu are două fețe: prima i s-a născut la Bicaz, cea de a doua aici, pe Valea Argeșului.

Tot o fetiță i s-a născut de curînd și tinărului inginer Marius Mălai, care conduce în prezent lotul de muncitori, tehnicieni și ingineri însărcinați cu înălțarea barajului din Cheile Argeșului.

— Am o fetiță, dar vreau și un băiat, suride tovarășul Mălai. Unde se va naște feriorul meu? Poate tot aici, poate la... „Porțile de Fier” sau pe alt mare șantier..

Și asta deoarece tinărul nostru este hotărît să-și lege strîns viața de marile construcții ale socialismului. Clujan de baștină, el s-a numărat, după terminarea facultății, printre pușinii „norocoși”, care au avut prilejul să fie repartizați chiar în Cluj. A lucrat o vreme la Truștea regională de construcții, apoi într-o zi a cerut să fie transferat pe unul din marile șantiere ale patriei.

— E adevărat, viața e aici mai dură, dar încheștarec

Șoseaua lungă de 5 kilometri, săpată în întregime în stîncă

Barajul hidrocentralei

MAGAZINUL SATULUI

Frumusețile satelor noastre sînt un nesecat izvor de ape limpezi și proaspete: cine bea odată bea toată viața din firul apei pe care-l nasc munții și pădurile țării... Izvorul, curățat, bătut cu piatră și îngrijit cu pricepere și dragoste, este astăzi mai bogat și mai plin ca niciodată: ziua, în șuvoiul lui scîlpește soarele, noaptea în el se oglîndesc stelele...

Frumusețile satului nostru au crescut, multe și bogate, ca florile harnicului gospodar și s-au înmulțit în tot locul spre bucuria și mulțumirea fiecărui om, tinăr sau vîrstnic. Dar frumusețea nu e numai aceea a lucrului care trece prin mîini și se așează în casă ori se scoate din cînd în cînd și pe la sărbători, din lada de zestre. Frumusețea este și aceea care ducură sufletul și încîntă inima tuturora: cartea, radio-ul, cinematograful, pe lângă satul cu drumurile lui curate, cu casele vesele, ca și armonia și înțelegerea oamenilor.

O construcție nouă, ca o casă mare de oaspeți, cu geamurile mari, apare tot mai des prin satele noastre pe care le colîndăm cu cerneala și condeiul: Magazinul sătesc universal, cu de toate în el, cu lucruri de purtat, cu lucruri gospodărești, cu biciclete, materiale de construcții, sticlărie și felurite fierării. Ceea ce-l făcea pe om să plece pe o zi sau două la oraș, s-o ia peste cîmp

și peste dealuri, călare sau pe jos, în căruță sau cu trenul, vine de la sine la el acasă și i se înfățișează în fel și chipuri. Că într-un loc lucrurile sînt mai bineșor așezate, într-altele mai grămădite, atrînd de momentul cînd sosesc încărcăturile, de interesul și bunul gust al vinzătorului respectiv, de prezentare a magazinului. În Dobrogea, în comuna Dorobanțu, vitrinele mari cheamă omenirea de la sine, atît sînt de bine ticluite, ca și la Topalu, sat de lângă Dunăre, unde Magazinul a devenit centrul adevărat pentru toți oamenii.

Durat frumos și trainic, încăpător și împărțit pe lucruri mici și mari, Magazinul nu este numai un loc simplu de vînzare și cumpărare unde interesul comercial ar putea fi pe primul plan. Nu. Magazinul sătesc e o fereastră permanent deschisă spre marile bogății și frumuseți ale țării, ale industriei de tot felul, prin care ochii fiecărui cumpărător vîd, cunosc și se minunează. Materiale noi, culori proaspete, pînze, stîmburi și mătăsuri, încălțăminte, îmbrăcăminte, aparate de radio, televizoare, pic-up-uri, discuri muzicale: progresul și actualitatea contemporană ajung în sat cu o viteză pe care moșii și uncheșii noștri n-ar fi crezut-o vreodată înfăptuită.

Dar mai este ceva: umbra satu-

lui întunecată pînă la negură în trecut, se risipește și lumina curată îi ia definitiv locul. E rîndul orașenilor, care nu-s altceva decît foști săteni și ei cîndva, să întoarcă fostelor lor vetre și caselor trainice de azi din sate, roadele muncii lor spre înlăturarea pe totdeauna a lipsurilor și așteptărilor de odinioară. Ion, al lui Gavrilă și al Floricăi, trimite în sat becul electric lucrat de mîna lui, Ileana trimbele de pînze ieșite din războiul ei mecanic, Vasile și Constantin biciclete și mașini românești de cusut, alături de miile de Feți-Frumoși și Cosînzene care împletesc fire de oțel și mătase în modernele și marile fabrici și uzine din țara noastră...

Porți ale orașului spre sat și hambare de bogății, noile Magazine universale ale satelor mai au și chemarea de a face fiecăruia cite un dar, chiar dacă intră careva numai să vadă: ele dăruiesc oamenilor noutatea, frumusețea lucrurilor abia sosite, calitatea bună a lucrurilor noi născocite, pe care degetele, ochii și priceperea sătenilor le simt numai decît... Iată de ce, alături de gospodării, de mașinile agricole, de hore și de cîntece, de inima caldă de surisul și hărnicia oamenilor, de poiieni și crînguri, izvorul frumuseților satelor noastre are atîta belșug...

BARUȚU T. ARGHEZI

Complexul de deservire populației din Sebiș este un din frumoasele realizări a cooperației de consum din raionul Gurahonț.

cu natura potrivnică ni se pare mai plăcută decât traiul „călduț” din orașele asfaltate și civilizate. Aici, — asta părerea mea — simți că trăiești cu adevărat.

Trăitul, lucrarea pe care o conduc, a atins pînă în prezent mai mult de jumătate din înălțimea proiectată. Fiecare metru cub de beton turnat peste spinarea acestui munte artificial înseamnă obținerea a 1000 metri cubi de apă în lacul de acumulare. Apele care își vor propti undele în trupul lui de beton vor însuma un volum de aproape 500 milioane metri cubi de apă : apele celor cinci riuri înfrățite. Labirintul subteran, noua matcă a celor cinci riuri montane — galerii înalte cît adevărate tunele de cale ferată — însumează în lungime totală aproape 42 km.

Din lacul de acumulare — împletite într-un șuvoi comun — apele celor cinci riuri vor izbucni din conducte de aducțiune, și după alți kilometri străbătuți în subteran, se vor prăbuși peste turbinele centralei hidroelectrice și „stoarse” de energie vor dăruii țării 220 000 kw.

— Cum arată centrala subterană? Închîpuți-vă o imensă încăpere, escavată în inima muntelui, lungă cît sala sporturilor de la Floreasca și înaltă aproape cît blocul turn din Piața Palatului R.P.R. Miezul acesta uriaș, scos din trupul muntelui, este opera brigăzilor de mineri. Marea majoritate a acestora sînt veniți de pe șantierul Bicozului. Gheorghe Fasole, Augustin Duruș, Alexandru Farcaș, azi șefi de brigadă, au învățat sau și-au perfecționat meseria în aspra școală a hidrocentralei „V. I. Lenin”.

— Am plecat în grup de la Bicaz — ne mărturisește Augustin Duruș. Pe drum însă s-au mai atașat și alții.

Nenumărați tineri musceleni au ajuns să cunoască meseria minerului abia odată cu înființarea șantierului de pe Valea Argeșului. Trei dintre aceștia — pînă mai deunăzi foști ciobani sau lucrători la pădure — sînt în prezent ajutoari de mineri în brigada lui Augustin Duruș. Alături de „bicăzeni”, ei croiesc prin plămîni muntelui ultimul drum al apelor: conducta de fugă. Prin ea, apele hidrocentralei, după lungul lor drum subpămîntean, vor ajunge din nou la lumina zilei, iar lingă Oiești vor intra în străvechea albie a Argeșului.

De fapt rolul „economic” al celor cinci riuri frăține, nu se termină aici. Marile debit al noului Argeș va avea un rol însemnat și în alimentația cu apă a Capitalei noastre. Cu ajutorul lui vor fi irigate 100 000 hectare în jurul orașului București, iar atenuarea viiturilor, prin reamenajarea albiei va reda agriculturii mii de hectare afectate în prezent inundărilor periodice.

Însfîrșit, lacul de acumulare, minunata șosea dăltuită în munte — vor transforma Valea Argeșului într-una din cele mai fermecătoare regiuni turistice din România.

LIVIU MAIOR

Triluri

Cu cîtă stăruință, păsările pe ramuri —
Flutere-n martie!
Un tril e un lucru complicat, subtil:
„Să nu-ntrzi!”... „Te-așteptam!”... Desigur
vor să-și reamintească arile întrerupte
cu iarna.

Un tril e un semn pentru prime frunze,
Chemare e-un tril, către calde inimi,
or poate-un discurs de rostit între flori
și nea, și la care erup în cîmp
volburi și grîne.

Flueră -ntr-una, vesel și nebunatic
Multele păsări — daruri de martie
Umplu grădinile dorului toate
Sus prin albastru.

Au să mai bată încă frumoase
Albe pe zare, aripi de berze;
Au să-și mai strige prin munții Ardealului
Cerbii fantastici, sub lună, ciuta;
Mă vor mai duce pe undele lor
Ritmuri scandînd noua țară vîrstă;
Tot mă mai bucur („...să nu-ntrzi!”) —
Triluri, eh triluri — versu-mi de-nseamnă
O poveste de dragoste.

AUREL RĂU

Cîntărețul

Îți urmăresc, în vrajă, lidul,
Robust, cu prospețimi de rouă.
Ce-adînc se-aude-n el partidul!
Zori proaspete de lume nouă.
Limpezi, izbînzile răsună
În ritmuri clare, cadențate.
Arpegii grave de Comună
Și viitorul trainic bate
În tropii zorilor de-acuma.
În luminoasa armonie,
Mulțimile înaintează,
Sub flamuri mari de epopoe;
Comuna îl încununază.

CAMIL BALTAZAR

MARIA PLĂCÎNTA: Cultura (plăci de ceramică — restaurantul „Tomis”-Mamaia).

SĂRBĂTOAREA CĂRȚII LA SATE

De ani de zile, iernile noastre liniștite și frumoase s-au îmbogățit cu încă o sărbătoare: sărbătoarea cărții la sate. O sărbătoare a bucuriei și belșugului luminii adăugat bucuriei și belșugului șesurilor și muncii. Cartea, fie ea de proză, fie ea de știință în ale lucrării moderne a pămîntului sau de învățătură politică, își are drumul ei spre inima satului, ospeșind zi de zi setea de frumusețe și de cunoaștere a oamenilor. Statul nostru s-a îngrijit și se îngrijește continuu ca acest drum să fie cît mai ușor și cît mai direct. Rețeaua de librării din mediul sătesc se dezvoltă continuu. E de ajuns să pomenim aici că în prezent la sate există 700 librării și 5 800 raioane de librării în magazinele cooperativelor de consum. Comparînd rețeaua de desfacere din acest an și cea din anul 1960, vom vedea un spor de dezvoltare de 34 la sută, în timp ce nivelul valoric de desfacere a crescut în aceeași perioadă cu 286 la sută. Firește, în munca aceasta de difuzare a cărții își aduc contribuția oameni de profesii diferite: învățători, țărani, medici, profesori, ingineri. Anul acesta, la pregătirile pentru deschiderea lunii cărții la sate participă și peste 10 000 de difuzori voluntari ai cărții — oameni care iubesc cu pasiune această muncă nobilă.

Cartea a devenit prieten și sfătuitor; ceasurile de seară fac să vibreze în inimi neasemuitele cîntece ale lui Eminescu și Arghezi; Moș Nichifor Coțcariul și Nicoară Potcoavă vin la șezători să povestească în dulce rostire despre vremuri de altădată. Și făcăciășul acela din Mălinii Fălțiceniilor — sprinten ca un pui de cerb — Nicolae Labiș, vine să citească Primele iubiri și vine și Ilie Moromete, și vine și Darie și vine și Mitrea Cocor, și vine și Mitru Moș din Setea, vin toți și mulți alții să stea la cite un ceas de sfat cu dumneavoastră, cinstiți cititori. Să vă întrebe, de la inimă la inimă, ce vi-i mai drag în cele ce se scriu, și ce v-ar pofti sufletul să mai citiți în anul pînă la viitoarea sărbătoare a lui faur.

Și vin cărturari pricepuți să afle și cu prilejul acesta ce împliniri au rotunjit învățăturile izvorite din cărțile lor și să întrebe ce alte învățături ar fi de trebuință, — și în sălile luminoase ale căminelelor culturale e frumos și cald.

...Mi-aduc aminte de o asemenea întîlnire de acum doi ani, la Rușetu. Era printre noi și o actriță care știe să spună versurile cu toată căldura inimii. Spusese cîteva poezii din Eminescu. Și în sală era o liniște ca deasupra lanurilor în amurg. S-auzeau inimile fremătînd ușor, ușor, ca frunzișurile plopii tremurători. Și actrița șoptea parcă melodia versurilor. Cînd a sfîrșit, liniștea s-a prelungit în sală încă multă vreme ca și cînd inimile oamenilor relatau muzica versurilor în ecou. Abia pe urmă au răsunat aplauzele. Iar cînd s-au sfîrșit, a tresărit un glas:

— Tovarășă Sereda, mai spune-ne și Floare albastră... și spune-ne și Lacul — și tovarășă Sereda le-a spus pe amîndouă. Și, la sfîrșit, s-a așezat mai la o parte cu omul care o rugase să mai recite, și l-a ascultat ea pe dinsul. Și omul, un bărbat trecut de tinerețe, șef de echipă de cîmp, i-a „spus” tot cu glas șoptit, alte și alte poezii ale Luceașăru-

lui. Le știa pe de rost, așa cum știa și balada Mioriței și a lui Toma Alimoș. Și le recita în șoaptă, cu priceperea unui artist sau a unui poet, cu privirile întoarse parcă spre propriul său suflet deschis ca o carte.

În alt an am fost în nord, la poalele pădurilor bucovinene, într-un sat Stroiești. Aici, pe un ger năpraznic, într-o sală în care cu tot focul care arsesese o zi și o noapte, frigul nu putuse fi biruit, a avut loc o întîlnire de neuitat. Oamenii stăteau în cojoace și cu căciulile în cap. Dar cînd primul dintre noi, un poet tînăr, a deschis cartea de poeme să citească, oameni și-au scos căciulile, toți deodată, și le-au pus pe genunchi, și au început a asculta. A fost acesta un semn al cinstei, al înaltei prețurii ce i se dă la noi cărții. În clipa aceea, în sală n-a mai fost frig. S-a făcut cald și frumos. Ne-am așternut pe sfat gospodăresc cu cititorii pînă tîrziu și am învățat multe, neasemuit de multe lucruri din convorbirea aceea.

An de an, în Luna cărții la sate ne-am întîlnit cu acești oameni și totuși cu alții. Mereu mai tineri parcă și mereu mai competenți. Mereu mai îmbogății și-n cele ale vieții și în cele ale înțelegerii. Și mereu mai citiți, mai stăpîni pe cele ale cărții și ale muncii lor de fiecare zi. Cartea literară, cartea științifică, cartea politică, au aceeași căutare. Stau la rînd, umăr la umăr, în casa fiecăruia. Cea dintîi ne bucură inima, a doua dă vrednicie miinilor, a treia deschide ferestrele minții spre maturizarea conștiinței. Toate trei au drum, de la mîntea și inima omului, spre șesurile roditoare și mereu mai roditoare. Toate trei se întîlnesc în mireasma piinii proaspete, în fiecare faptă de vrednicie și în fiecare gînd de viitor. Toate trei intră în personalitatea țaranului nostru, în însușirile lui, în îndrăznelile lui, în cîntecetele lui măiestre. Toate trei intră în seninătatea gîndurilor și năzuințelor sale.

Așadar, vom porni curînd, pe drumurile țării, printre cîmpurile întinse odihnindu-se pentru belșugul verii ce vine. Ne vor întîmpina frunțile poezilor griului și vinului, ai cașului dulce și ai merelor rumene și ne vom citi, unii altora, poemele înscrise pe pagini și pe tarlate, cu aceeași bucurie de o parte și de alta, cu aceeași mîndrie de o parte și de alta. Și în capul mesei vor fi poftiți Luceașăru și Humuleșteanu, Sadoveanu și Arghezi, și serile vor fi minunate în liniștea ninsorilor și-n tresăririle zurgălăilor de la săni și inimile vor vibra.

Sărbătoarea ne va aduce și mai aproape de viața nouă, adevărată, a satelor, ne va prilejui o și mai bună cunoaștere a realităților și, fără îndoială, ne va cere pagini noi, pagini vibrante, pagini mustind de viață și de adîncă înțelegere a transformărilor ce s-au petrecut și se petrec. Le vom scrie cu pană inimuiată în dragostea noastră a tuturor, închinată vremii de aur pe care o trăim, țării pe care ne-am zidit-o și ne-o zidim și partidului care ne-a dăruit aripile și visurile spre înalt.

De sărbătoarea cărții, noi condeierii ne închinăm cu plecăciune în pragul dumneavoastră, iubii cititori, rostind după datină:

— Bine v-am găcit!

DRAGOȘ VICOL

Țărănimea la adunările ad-hoc din 1857

DAN BERINDEI
Cercetător științific principal
la Institutul de Istorie al Academiei
R.P.R.

Solemnitatea deschiderii Divanului ad-hoc

Congresul de pace de la Paris din 1856 care a pus capăt războiului Crimeii (1853—1856) a dezbătut, între altele, situația în care se găseau Țara Românească și Moldova, țări românești supuse suzeranității Turciei otomane. S-a hotărât ca ele să fie trecute sub garanția a șapte puteri europene și ca populația lor să fie consultată asupra dorințelor ce le avea poporul român privind viitoarea lor reorganizare. Români urmau să-și exprime dorințele în adunări special constituite sub denumirea de Adunări sau Divanuri ad hoc, în care — în temeiul unor alegeri — trebuiau să-și trimită reprezentanții toate clasele și păturile sociale. Dar, cu toate că țărănimea era clasa cea mai numeroasă, puterile europene — exprimând interesele claselor exploatoare — nu i-au dat prin dispozițiile electorale o reprezentare proporțională cu numărul ei. Țărănimea n-a putut trimite — de aceea — în fiecare din cele două Adunări ad hoc decât cam a șasea parte din numărul total al deputaților.

Deși în număr restrâns, deputații țărani au apărut cu dirzenie interesele clasei lor. În amândouă țările, țărănimea a știut să aleagă din rândurile ei pe cei mai demni și pe cei mai vajnici: Ioan Roată, Pandelachi Croitoru, Mircea Mălăeșu. Gheorghe Lupescu sau Tănase Constantin sînt doar câteva nume ale acestor deputați țărani, care au înfruntat cu hotărîre pe depu-

tații ce înfățișau interesele spoliatoare ale claselor exploatoare și au prezentat în fața Adunărilor ad hoc și prin aceasta în fața întregii Europe cerințele clasei lor năpăstuite.

Susținători entuziaști ai Unirii Țării Românești cu Moldova, dorință unanimă a poporului român din cele două țări, deputații țărani au exprimat prin voturile pe care le-au dat programului unionist năzuința întregii țărănime românești către un stat unitar. Potrivit cerințelor țărănești, în acesta urma însă să se înfăptuiască un șir de reforme fundamentale și în primul rînd mult așteptata reformă agrară în temeiul căreia țărănimea trebuia să fie eliberată de jugul clăcii și al relațiilor feudale și să fie împroprietărită cu pămînt. „Nu — scria chiar în acea vreme liberalul democrat Mihail Kogălniceanu, înțelegînd năzuințele mai largi ale locuitorilor satelor — țărănimea vorbea de Unire, însă Unirea însemna în gura sa ceva mai mult decît singura întrunire a Principatelor”.

Dar deputații reprezentînd clasele exploatoare, chiar și cei ce susțineau Unirea, n-au înțeles în cea mai mare parte justele năzuințe ale țărănimii și nu i-au susținut revendicările. Această atitudine n-a dezarmat pe deputații țărani. În amândouă Adunările ad hoc ei au înțeles să înfățișeze dorințele țărănimii și să ceară împlinirea lor cu prilejul reorganizării țărilor. În Adunarea ad hoc a Țării Românești,

Gheorghe Lupescu a depus un amendament prin care a arătat că legile erau făcute „numai de o seamă de boieri” și a cerut ca în viitor adunările legiuitoare să fie alcătuite „de înfățișători luați din toate stările de oameni ai țării”. Amendamentul a fost respins de majoritatea reacționară a Adunării la 2 noiembrie 1857, dar însăși exprimarea sa a arătat dirzenia reprezentanților clasei țărănești.

În aceeași vreme, deputații țărani — pontasi — din Adunarea ad hoc a Moldovei au depus la rîndul lor o propunere prin care au cerut să fie împlinite cerințele arzătoare ale clasei lor. Monument de limbă literară, strigător apel la dreptate, afirmare vajnică a unor drepturi de netîgăduit, jalba sau propunerea deputaților pontasi a stîrnit un adînc ecou. Acest document a fost o adevărată chemare la luptă pentru țărănime și totodată a fost prilejul pentru deputații țărani de a exprima limpede și hotărît cerințele clasei celei mai asuprite în acea vreme.

„Cîtu-i Dunărea de mare și de largă — se arăta, între altele, în propunerea deputaților pontasi moldoveni — curge rîul sudorilor noastre, se duce peste mări și peste hotare, acolo se prefacă în riuri de aur și argint și curg iarăși înapoi de se revărsă în țara noastră; iar noi nici rînduială, nici dreptate nu am avut”. Criticînd cu asprime greaua exploatare a țărănimii, ca și nesfîrșitele abuzuri, depu-

tații pontasi cereau înlăturarea regimului de asuprire, somînd clasele dominante „ca pe viitorime sateanul să fie și el pus în rîndul oamenilor, să nu fie ca pînă acum asemăluit cu dobitoacele necuvîntătoare”. Ei au mai cerut, o dată cu înlăturarea boierescului — a clăcii — și a celorlalte prestații feudale, împroprietărirea țărănimii. „Vroim să scăpăm — arătau deputații pontasi — vroim să ne răscumpărăm de robia în care sîntem, vroim să ne răscumpărăm, să nu mai fim ai nimănui, să fim numai ai țării și să avem și noi o țară”...

Adunarea ad hoc a Moldovei a dezbătut problema agrară pornind de la petiția deputaților pontasi. La o hotărîre unanimă nu s-a ajuns și deputații pontasi aflați în minoritate din cauza nedreptelor prevederi electorale care stătuseră la baza convocării Adunărilor ad hoc nu și-au putut impune punctul de vedere. Dar, dacă cerințele țărănimii nu au fost împlinite, dezbaterile Adunării ad hoc a Moldovei au dat prilej reprezentanților ei să exprime în mod dirz în fața țării și în fața Europei revendicările juste ale clasei lor, să dezvăluie spiritul de luptă al acestei clase, hotărîrea ei de a nu renunța la drepturile sale.

În luna decembrie 1857, a avut loc o nouă intervenție a deputaților țărani din Adunarea ad hoc a Țării Românești. Printr-o jalbă redactată de Tănase Constantin și subscrisă de ceilalți deputați țărani se făcea, ca și în jalba adresată de deputații pontasi Adunării ad hoc a Moldovei, o aspră critică regimului în ființă „...cu cît țara se îmbunătățește prin munca și sudoarea noastră — exclamau deputații țărani — cu atît soarta noastră, a țărănilor, se face mai amară și mai de nesuferit”. „...Nu numai nouă romînilor — mai scriau ei — ci lumii întregi este cunoscut cît de rău e întocmită această țară și cît de apăsător este poporul ei...” Susținînd rîspicat dreptul țărănimii de a-și avea reprezentanți în următoarele adunări legiuitoare, deputații țărani declarau că „orice legi s-ar face fără de noi, vor fi privite de țară ca nedrepte și împilatoare”.

Adunările ad hoc și-au încheiat lucrările la sfîrșitul anului 1857. Dacă ele au exprimat unanim dorința de Unire a poporului român — deputații țărani participînd cu entuziasm la acest vot — aceste adunări n-au putut să exprime un punct de vedere unitar în probleme sociale și îndeosebi în problema agrară. La începutul anului 1859, poporul român a rezolvat prin învoia alegere a lui Alexandru Ioan Cuza problema Unirii și a pus Europa în fața unui fapt împlinit, pe care toate puterile europene au trebuit să-l accepte. Prin lupta directă și plină de jertfe a maselor, Unirea Țării Românești cu Moldova a fost cucerită. În schimb, soluționarea problemelor sociale a întîrziat. Sacrificiile făcute de popor n-au fost răsplătite prin îmbunătățirile mult așteptate. A mai trebuit să treacă o jumătate de deceniu de lupte pentru ca masele să poată impune claselor exploatoare — în 1864 — înfăptuirea unei reforme agrare, dar și aceasta n-a rezolvat decît trunchiat cerințele arzătoare ale țărănimii. Acestea nu-și vor găsi deplina împlinire decît în zilele luminoase ale socialismului.

Dar în lupta necurmată a țărănimii pentru mai bine, pentru progres, Adunările ad hoc din 1857 au reprezentat o etapă însemnată, în care țărănimea prin reprezentanții ei direcți și-a putut exprima îndrituitele cerințe. Dirzenia și spiritul de luptă al deputaților țărani de acum mai bine de un veac se înscriu ca o pagină de seamă în istoria trecutului de luptă a poporului român.

RODICA BERCIU

O CAPOOPERĂ A ARTEI COMUNEI PRIMITIVE

„Perechea de la Cernavoda”

Săpăturile arheologice, efectuate în ultimii ani în țara noastră, au adus date noi nu numai în domeniul modului de producție al comunei primitive, ci și în al vieții spirituale, al artei acelor vremuri. Astfel de descoperiri au fost făcute pe șantierele de la Boian, Cumețnița, Căscioarele, Alba Iulia, Cucuteni, pe șantierele din raionul Rîmnicu Vilcea și altele.

Arta orînduirii comunei primitive se remarcă prin marea varietate a formelor de exprimare. Printre primele manifestări se numără: desene, gravuri, picturi, sculpturi în os, corn, fildeș, figurine.

Desenele ca și statuetele din piatră sau din oasele animalelor, atestînd spiritul de observație remarcabil al omului primitiv, înfățișează artistic, bogata

faună a epocii de piatră. Din lut, omul străvechi modela, cu mina, diferite figuri de animale și oameni.

Modelată din lut este și o capodoperă a artei noastre străvechi, figurina cunoscută în literatura de specialitate sub numele de „Gînditorul”, descoperită în 1956, într-un cimitir din apropiere de Cernavoda. Veche de aproximativ 6000 de ani, această statueta este unică nu numai pe teritoriul patriei noastre, ci și în lumea întreagă.

Înaltă de aproximativ 14 cm, din lut de culoare brună deschisă, avînd la suprafață un strat foarte subțire de culoare neagră-castanie, lustruit puternic, figurina „Gînditorul” reprezintă un bărbat slînd pe o scînel, cu coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în mîini. Bustul arcuit,

capul cuprins între mîini și ușor aplecat, sînt acelea ale unui personaj care gîndește, judecă. Schematic, capul are forma unui trapez. Fruntea îngustă, nasul bine reliefat, nările indicate prin două mici adîncituri. Două perforații, urechile. Orbitale, triunghiulare, sînt săpate adînc. O adîncitură de 3 mm și 4 mm prezintă gura. Pieptul apare puternic și încordat; brațele, simplu redade; cinci creștături indică degetele mîinii. Trunchiul este svelt, picioarele, cu pulpe dezvoltate, formează un unghi ascuțit. Degetele de la picioare sînt redade tot prin incizii.

Scînelul pe care stă gînditorul este aidoma unui scînel de lemn, folosit de oamenii din epoca pietrei șlefuite. El a fost modelat odată cu corpul statuetei de care este bine atașat. Are următoarele dimensiuni: lungime 0,035 m, lățime 0,02 m, înălțime 0,015 m.

Artistul care a realizat această admirabilă statueta a reușit să exprime — lucru deosebit — o anumită stare psihică a gînditorului. Din expresia feței, din felul în care își încordează fruntea, cum își ține capul în mîini, ne dăm seama că personajul este frîmintat de gînduri.

În mormîntul în care a fost descoperit „Gînditorul” a mai fost găsită o statueta, reprezentînd o femeie. Femeia este așezată direct pe pămînt, cu pi-

ciorul stîng întins înainte, iar cu genunchiul piciorului drept prins în mîini. Atitudinea este comună femeilor aflate la capătul unor eforturi de muncă.

Figurina nu este singurul exemplar de acest gen. Statuete asemănătoare s-au mai găsit tot la Cernavoda.

Este realizată din același material, al „gînditorului”, și în aceeași tehnică. Statueta are gîtul drept și fața triunghiulară. Urechile sînt două perforații verticale. Orbitale triunghiulare, nasul în relief, gura, sînt la fel ca ale statuetei masculine. Partea superioară a corpului, redusă în dimensiuni față de partea inferioară. Abdomenul și șoldurile sînt foarte dezvoltate. Piciorul stîng este redat schematic.

Privind această „pereche de la Cernavoda”, ne dăm, totodată, seama de stadiul în care se găsea cunoașterea omului de către el însuși, artistul anonim înfățișîndu-ne, sugestiv, pe strămoșii noștri din epoca pietrei șlefuite.

Cele două statuete, bărbatul și femeia, sînt atît de realiste, încît avem impresia că în fața noastră avem doi oameni în miniatură, plini de trăiri interioare.

În ciuda mileniilor care s-au scurs, cele două statuete ne privesc cu tot farmecul lor, din vitrina Muzeului Național de Antichități invitîndu-ne parcă, și pe noi la meditație.

APRECIERI

Experiența țării noastre în domeniul dezvoltării economice este un subiect frecvent în presa internațională. Realitățile noi din R.P.R. au ridicat prestigiul țării, au impus opiniei publice mondiale recunoașterea și aprecierea progreselor mari realizate.

Cifrele ce grăiesc despre ritmul înalt al dezvoltării economice a țării noastre au fost consemnate și în studiul Consiliului Economic și Social al O.N.U. asupra economiei mondiale. „Producția industrială a țărilor cu economia planificată a continuat să crească într-un ritm relativ ridicat — se arată în studiu. — În ansamblul ei, producția industrială a țărilor cu economia planificată din Europa a cunoscut o creștere de 7 la sută în anul precedent. România a cunoscut din nou ritmul cel mai ridicat al creșterii industriale”.

Ziarul „Christian Science Monitor”, care apare în S.U.A., observă că „Micșeri în Europa răsăriteană au venit ridicându-se atît de multe fabrici, atît de multe locuințe viu colorate și cu grădini bine întreținute.

Dacă această situație se menține, unii experți economici prezic că ar fi posibil ca România să devină în cîțiva ani cea mai puternică țară industrială din Europa răsăriteană, întrecînd Cehoslovacia, Polonia și Germania răsăriteană”.

În cadrul relațiilor economice mondiale, mărfurile românești au obținut pentru industria noastră o faimă binemeritată. Ziarul vest-german „Süddeutsche Zeitung”, de pildă, subliniază că România, cunoscută înainte mai cu seamă ca exportatoare de produse agrare, vinde acum peste hotare mașini, utilaje, instalații industriale, mijloace de transport, instalații tehnologice, instalații complexe pentru diferite ramuri industriale; că produsele industriale constituie astăzi patru cincimi din totalul exporturilor și aproximativ 50 de țări importă instalații industriale din România.

Nu demult a avut loc festivitatea inaugurării rafinării de la Barauni, a doua rafinărie indiană din sectorul de stat, construită de către specialiști indieni, sovietici și români. În cuvîntarea de deschidere rostită de Kaphyal, directorul companiei de stat „Indian Oil Refinery”, s-a subliniat aporțul R. P. Romine la dezvoltarea industriei petrolifere indiene prin construirea în 1962 a rafinării de la Gauhati cu o capacitate anuală de 750 000 tone, precum și prin construirea la rafinăria Barauni a unei instalații de solventare a petrolului cu bioxid de sulf, avînd o capacitate anuală de 800 000 tone.

E. A.

La Paris, în marea sală a Sorbonei, a avut loc expoziția „Imagini din România”

Prin țările lumii Note de drum din R. P. MONGOLĂ

Mai demult, am aflat din cărți ca cele ale lui Marco Polo, ale lui G. Rubrosek, N. Milescu-Spătaru, Regis Huc și ale altora de o Mongolie pînă la care se călătorea, din Europa, luni și luni de zile, cu căznă. Era o țară în care bîntuiau vînturi mari și foamete și mormele și din care, pe temeuri ca acestea, pornit-au, prin secole, migrațiuni crunte de noroade.

Într-o scurtă călătorie, deosebit de instructivă în R. P. Mongolă, am aflat lucruri deopotrivă de uimitoare. Uimitoare pentru realizările obținute într-un timp istoricește scurt.

Tovarășii care ne întîmpină la scara avionului sînt îmbrăcați europenește, cu deosebire că poartă șube groase, bine îmblănite, cu gulere mari și avînd căciuli adînci, cu clape, tivite larg pe dinafară cu primuri late de-o palmă, din piele de lup. După călduroasa primire ce ni se face, urcăm în mașini și ne zorim spre oraș, străbînd o șosea asfaltată. Pe drum, întîlnim lungi caravane de cămile cu care niște elevi tocmai se întorc călări de la școală. Întîlnim, de asemenea, și ageri călăreți care galepează pe cai mici, iuți, păroși, iar mai departe ne încrucim cu autocamioane încărcate cu piei, ori ne ferim de sprintene căruțe cu două roți și după ce parcurgem 15 km, înaintea ochilor ni se înfățișează capitala.

Situat la o altitudine de 1 300 m., pe un platou străjuit jur-împrejur de munții Or, Ulan-Bator, ne face de îndată impresia unei așezări europene. Din fosta Urga, vechea capitală și cetate a cruntei dominații manciuriene instaurate în 1689, nu au mai rămas decît o seamă de iurte trunchionice de pîslă (ridicate pe schelete de lemn, grupate în aule și semănuînd cu niște uriașe fesuri musulmane), precum și trei pagode. Iei-colo, din înalte și semețe coșuri, se răsfiră fuioare de fum de la combinatele de conserve, de pielărie și de paste făinoase și surd alb, în soarele sclipitor și rece, zeci și zeci de blocuri. Intrarea în Ulan-Bator se face pe un modern pod de beton durat peste apa incremenită a râului Tola și numit de mongoli „Podul păcii”. Imediat pe dreapta străzii, se întinde stadionul sportiv, proaspăt construit, cu tribune circulare avînd o capacitate de 15 000 locuri. Răsare apoi clădirea Bibliotecii de stat, Școala medie nr. 1 zidită cu patru caturi și mai peste tot, dintre stivele cu cărămizi ale șantierelor, se ridică schelete de macarale metalice.

Monarhie feudală pînă în 1921, Mongolia era în trecut o țară dintre cele mai înapoiate din lume, populată de nomazi, crescă-

tori de vite aflați în robia sîngeră a imperiștilor străini și a feudalilor naționali. După secole întregi de asuprire, răsunetia Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a trezit și poporul mongol. În 1921 se înfăptuiește revoluția populară.

Cu toate că greutățile au fost deosebite de mari, e evident că în toate domeniile vieții economice și culturale din Mongolia s-au obținut realizări considerabile. Dintr-o țară agrară, R.P. Mongolă s-a transformat într-una industrial-agrară. În cadrul actualului plan de stat, gospodăriile de stat pentru creșterea animalelor și cooperativele agricole vor fi înzestrate cu mii de mașini agricole. În ce privește numărul de animale pe cap de locuitor, R. P. Mongolă se situează pe primul loc în lume. E de notat, de asemenea, că de peste doi ani, combinatul industrial „Cioibalsan” din Ulan-Bator livrează anual 1 500 000 fuse de piele, iar fabrica textilă produce anual 1 200 000 m țesături din lînă de oaie, cămilă etc.

Dacă la toate aceste date fugare am adăuga faptul că din 1957 s-a introdus învățămîntul obligatoriu de 7 ani la orașe, că învățămîntul mediu s-a dezvoltat continuu, că la Ulan-Bator există peste 30 de catedre universitare cu peste 200 cadre didactice, e lesne de observat că, de la Mongolia lui Ghinghis-Han și a lui Bati-Han, de la Mongolia vestită a vîntului doar prin pustiul Gobi și pînă la Republica populară a zilelor noastre e o distanță ca de la cer la pămînt!

Despre toate acestea, da încă sînd multe altele, mi-am putut da seama după îndelung de vorbă și cu scriitorii mongoli cărora, într-una din primele zile ale sosirii mele la Ulan-Bator, le-am făcut o vizită. La sediul Uniunii Scriitorilor Mongoli, aflat în palatul prezidențial al Consiliului de Miniștri, m-au primit scriitorii D. Tarba și C. Cimid. Actuala organizație scriitoricească s-a întemeiat în 1929. fiind, însă, la început, pînă prin 1937, un cerc literar condus de cunoscutul poet T. Damdinsuren și mai apoi de poetul D. Națagdorj, pentru ca din 1948, după întiul Congres național al oamenilor de litere, să devină un organism puternic, numărînd aproape o sută de membri. În afară de poezia ce apei deja pomeniți mai sus și de D. Senge, de P. Rincon și alții vreo cîțiva, marea majoritate a scriitorilor aparține generației născute o dată cu victoria revoluției populare. Adepti ai realismului socialist, operele acestora, editate în tiraje variînd între 8 000 și 20 000 exemplare, reflectă din ce în ce mai pregnant noile realități ivite în viața poporului mongol.

ION ISTRATI

Din programul de radio și televiziune

Radiojurnale și buletine de știri: Duminică: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

Sumarul presei centrale: în fiecare zi la ora 8 pe programul I.

Emisiuni pentru sate: Duminică: programul I: 16.30 — Jurnalul satelor. În fiecare zi de lucru: programul I: 6.20 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 11.00 Melodii populare. 12.05 Interpreți de muzică ușoară. 17.00 Muzică populară cerută de membrii Cooperativei agricole de producție din comuna Aștileu, regiunea Crișana și Ciucești, regiunea Argeș. 20.20 Teatrul la microfon: „Moștenitorii” — comedie de Branislav Nușci. 22.30 Muzică de dans: programul II: 7.00 Cîntece din folclorul nou și jocuri populare. 14.15 Cine stie, câștigă. 16.00 Muzică populară cerută de ascultători. 16.45 Concert ghiblătoare. 17.25 Melodia și interpretul preferat. 19.05 Program pentru iubitorii de romane. 19.45 Muzică de dans.

LUNI: programul I: 7.45 Muzică ușoară românească. 11.30 Muzică populară. 15.27 Cîntece de dragoste și jocuri populare. 17.15 Program interpretat de ansambluri corale de amatori. 18.30 Colocvii despre tinerete. programul II: 12.30 Din cele mai cunoscute melodii populare. 13.30 Vă prezentăm volumul „Trandafirul galben”. 16.30 „Infrățiri în muncă, cîntec și joc”. 21.35 Muzică de dans.

MĂRTI: programul I: 9.00 Melodii populare. 11.07 „Iarna pe portativ” — muzică ușoară. 15.30 Melodii populare cerute de ascultători. 17.15 Dialog cu ascultătorii. 18.30 Din comara folclorului nostru. 21.15 Ediție radiofonică: „Fudorul Arhezi”. 21.35 Muzică de dans: programul II: 10.31 Muzică ușoară. 11.55

Orchestra de Muzică populară „Doina Olteniei” din Craiova. 16.26 Carnet electoral. 18.00 Melodii populare. 19.30 Pe teme agrare. 21.30 Oamenii de seamă din istoria culturii: Richard Strauss.

MIERCURI: programul I: 8.06 Cîntece și jocuri populare. 16.30 Creații românești de muzică ușoară. 17.15 Jurnal electoral. 19.30 Program muzical cerut de muncitorii, tehnicienii și inginerii de la G.A.S. Timna — regiunea Oltenia și de membrii Cooperativei agricole de producție din comuna Băita — regiunea Maramureș. 21.30 Muzică ușoară: programul II: 9.03 Melodii populare din Muntenia. 13.30 Formații de muzică ușoară. 16.00 Soliști de muzică populară. 18.30 Lectură dramatizată din volumul „Clujul Bărăganului” de Panat Istrati. 20.40 Muzică ușoară. 21.15 Teatrul la microfon: „Nunta lui Figaro”.

JOI: programul I: 10.15 Ce doriți să ascultați? (Lecturi literare la cererea ascultătorilor). 13.05 Muzică populară. 15.30 Tineri interpreți de muzică populară. 17.15 „Pentru belșug și fericeire” — culegere de materiale literare pentru formațiile artistice de amatori. 17.30 Muzică populară cerută de ascultători. 20.30 Muzică de dans: programul II: 9.03 Din folclorul muzical al popoarelor. 12.51 Jocuri populare. 18.15 Medalion: Anton Bacalbașa. 19.05 Muzică populară din Banat. 19.30 Muzică românească de estradă.

VINERI: programul I: 9.00 Muzică populară. 16.10 Cîntă fanfara Casei de cultură din Vaslui și corul Casei de cultură din Năsăud. 18.15 „Mîndră țară și bogată” — program de cîntece și jocuri populare. 18.50 Carnet electoral. 21.25 Pagini literare în lectura lui Mihail Sadoveanu, Ion Agărbiceanu și Camil Petrescu; programul II: 11.03 Cîntece inspirate din viața nouă a satului. 14.35 Soliști și formații artistice de amatori. 19.05 Doina și jocuri populare. 21.20 Muzică de dans: programul III: 19.01 Melodii populare. 19.30 Teatrul la microfon: „Livada lui Voicu”.

SIMBĂTĂ: programul I: 8.06 Melodii populare. 11.00 Melodii populare din Moldova. 12.20 Formații corale de amatori premiate la cel de-al VII-lea concurs pe țară. 15.30 Actualitatea literară. 20.30 Muzică de dans: programul II: 15.05 Muzică populară din diferite regiuni ale țării. 18.40 Muzică ușoară inspirată de frumusețile patriei. 19.05 Melodii populare cerute de ascultători. 21.30 Muzică de dans: programul III: 18.05 Cîntă Paul Robeson. 20.00 Buchet de melodii populare.

DUMINICĂ

8.50 Gimnastica de înviorare la domiciliu. 9.00 Rețeta gospodinei. 9.30 Emisiunea pentru copii și tineretul școlar. 11.00 Emisiunea pentru sate. Din cuprins: ● Azi în satul nostru ● Raid-anchetă: Desfășurarea învățămîntului agrozootehnic ● Masă rotundă: Valorificarea terenurilor în pantă, supuse eroziunii ● Cultura cartofului — film documentar ● Calendarul lucrărilor agricole pe luna februarie ● Muzică populară românească. 19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Totul despre Eva — film. 21.25 Îngîr-te... emisiuni. În încheiere: Buletin de știri. Sport. Buletin meteorologic.

LUNI

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Pentru pionieri și elevi — Știi să socoliți? 19.40 Dragoste lungă de-o seară — film. 21.10 Soliști de operă ai teatrelor muzicale din țară. 22.00 Telesport. În încheiere: Buletin de știri. Buletin meteorologic.

MĂRTI

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Știi să desenezi, copil? 1 1 19.30 Numere de circ.

pe săptămîna
31 ianuarie — 6 februarie

20.05 Sah. 20.20 România pe meridianele lumii — documentar. 20.40 Emisiune de știință: Pagini din istoria traversării Oceanului Atlantic. 21.00 Emisiune de teatru: Romeo și Julieta în Mizele de George Ranetti. În încheiere: Buletin de știri. Buletin meteorologic.

JOI

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Pentru copii: Aventurile echipajului Val-Virtej. 19.50 Centenarul Universității București — reportaj realizat de Studioul „Al. Saha”. 20.10 Actualitatea cinematografică. 21.10 Cîntă orchestra „Doina Olteniei” ● Filarmonicii de stat din Craiova. În încheiere: Buletin de știri. Buletin meteorologic.

VINERI

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Micile gospodine. 19.40 Popas liric. 20.00 Săptămîna. 21.00 Din istoria artelor plastice și a fotografiei (I). 21.20 Cetățile chimiei — documentar. 21.40 Zile de vacanță — cu cîntărețul Max Bygraves. În încheiere: Buletin de știri. Buletin meteorologic.

SIMBĂTĂ

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.10 Pentru copii și tineretul școlar: Pe lațul ghetii... 19.50 Aventurile lui Robin Hood (XVIII). 20.15 Pagini de umor și satiră din literatură noastră. 21.05 În fața hărții. 21.15 „Băiatul și ciinele” și „Oala neagră” — desene animate. 21.30 Caruselul operetelor — marșaj muzical. În încheiere: Buletin de știri. Sport. Buletin meteorologic.

COLEGI

Bibliotecarei fruntașe Ciucuraș Paraschiva din comuna dobrogeană Mircea Vodă.

Cînd m-am înscris, fudul ca orișicare,
La cercul nostru de agronomie,
Broșurile despre cultura mare
În raft, la locul lor, credeam să fie.

M-am dus deci să culeg ca niște poame
Învățături din cărți, să prind puteri
Să potolesc a sufletului foame...
Dar bibliotecara — nicăieri!

Plecai la curs, posomorît, desigur,
Auzi, bibliotecara să lipsească!
Dar uite-o lingă mine... Calcă sigur
Ba și mai mult, chiar prinde să-mi
zîmbească.

— Aici erai? zisei cu tot necazul
Și-obrazul roșu mi-l simții, ca para,
Dar nervi să-mi fac, aflai că nu e cazul
Pentru că-mi spuse bibliotecara:

— Fesemne, n-ai aflat ultima veste
Că ești atît de supărat pe mine:
Urmînd și eu la cursurile-aceste
Pot da pentru citit ce se cuvine...

ȘTEFAN TITA

Mierea și acul „Albinei“

Lecțiile zootehnistel
DOINA LIA sînt foarte
apreciate de cursanții
din Cătrunești-Urziceni.

Eu cunosc doine de dor
Și de jale, doine multe,
Dar mai e și-o Doină-a lor
Și le place s-o asculte.

Cooperatorilor agricoli
care au cărat pe cîmp
marl cantități de gunoi.

Părerile lor e clară
Și ne-o-nșușim și noi:
În cîmp ceea ce cară
E aur, nu gunoi!

Unui vinător

Vinatul de fel
Nu-i... mort după el!

Unul șofer codas

Treaba-i merge ca pe roate
Dar din cele... dezumflăte.

Unor pescari

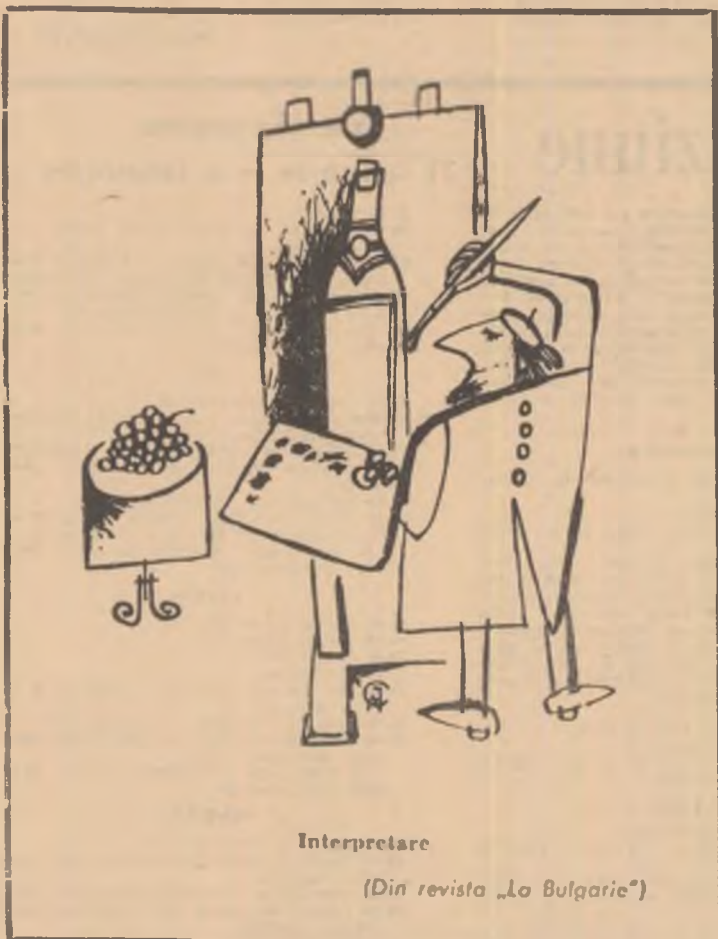
În casa lor
Zic: somn ușor.
La eleșteu
Le spun: somn... greu!

Unul vinzător

Fiindcă-i prompt, isteț,
Toți pun pe dînsul... preț.

Versuri de

TITI GHEORGHIU
și G. DRĂGĂNESCU

Interpretare

(Din revista „La Bulgarie“)

NEMAIPOMENITUL MORAR

Pe măsură ce se civilizează mai mult și are la îndemînă o tehnică mai avansată, omul devine din ce în ce mai deștept și mai priceput. Un singur om e în stare să conducă azi un avion, un automobil, o uzină automată, să lucreze la mai multe mașini etc.

O asemenea socoteală simplă și înțeleaptă și-a făcut conducerea întreprinderii de industrie locală „Valea Teleajenului“ din Vălenii de Munte, regiunea Ploiești, atunci cînd s-a gîndit cum să rezolve problema morarului la cele două mori care se află în satele Iazu și Vîlcănești. Ei nu au vrut să ignoreze progresele tehnicii și au stabilit ca la cele două mori să existe un singur morar. Era mai economic și mai modern în

același timp. Desigur că morarul a primit la început cu nedumerire această sarcină.

— Omenește vorbind cum să fac? a întrebat el.

— Păi, i s-a spus, dacă nu te-am pune într-o asemenea încurcătură cum îți-ai mai putea valorifica dumneata spiritul inovator, priceperea tehnică și istețimea minții? Ce zici?

— E adevărat, a recunoscut morarul. Să vedem ce se poate face ținînd seama de faptul că între o moară și alta e o distanță ca de la Iazu la Vîlcănești, adică 30 de kilometri.

La început, morarul a procedat simplu și bătrînește: a luat săptămîna și, lăsînd duminica la o parte, a împărțit-o în două. Luni, marți și miercuri se ducea la moara din Vîlcănești, iar joi, vineri și sîmbătă la cea din Iazu.

Desigur, sistemul acesta nu a dat satisfacție.

În primul rînd, pentru că la aceste mori vin să macine oameni din cîte 5-6 comune învecinate. Dacă, de pildă, venea un om joi la moara din Vîlcănești, avea trei posibilități: ori se întorcea acasă, ori se ducea la Iazu, ori aștepta trei zile în curtea morii și, în loc de griu sau porumb, fși măcina... nervii. Nemulțumiți, oamenii au sesizat întreprinderea „Valea Teleajenului“ care s-a dovedit foarte receptivă la sesizările venite de la clienți. Ea i-a pus în vedere morarului să facă în așa fel, încît să servească cele două mori tot timpul săptămîinii, să nu mai umble pe drumuri de colo, colo. Morarul s-a gîndit cu toată seriozitatea și a găsit, în cele din urmă, o nouă soluție: s-a tăiat în două. O jumătate a lăsat-o la Iazu, iar cealaltă la Vîlcănești. Dar exista un inconvenient. Fiind morarul numai pe jumătate, morile mergeau și ele numai pe jumătate... Deci era nevoie de o altă soluție.

Morarul, isteț, că n-avea încotro, a propus să se modernizeze morile în sensul ca să poată fi conduse de la distanță, prin teleghidaj. Conducerea întreprinderii locale „Valea Teleajenului“

UN PEȘTE... SŪNĂTOR

(Fragment din programul brigăzii artistice de agitație din comuna Fulga — Ploiești. Se cîntă pe melodia „Pescarul amator“).

— Noi nu sîntem pescari de fel
Și nici nu vrem să fim
Și totuși mai ceva ca ei
Noi știm să pescuim.
Meseriași dibaci, prin sat
Noi pescuim de zor
Un pește gras numit „ciubuc“
Și foarte... sunător.
Iar cooperatori ca noi
Mai rar o să găsești:
La cooperativă, zău,
Oricînd ne întîlnești!

— A, a-ha-ha, auzi la el
Ce glumă fără rost;
Prin cooperativă, tu
La lucru cînd ai fost?

— Am fost o dată și atunci
Ce crezi c-am auzit?
La cooperativă că-l
Ceva de construit.
Mi-au spus că veni iarna și
Saivanul pentru oi
Și-acuma-i tot neterminat
Și, deci, să-l facem noi.
Atunci am stat și m-am gîndit
Și-un stat le-am dat, plocon:
Să tundă oia și să-i dea
Pe iarnă un palton!

— A, a-ha-ha, noi timp n-avem
Să-l pierdem pentru oi;
Altfel prin sat, la gospodari,
Cînd mai lucrăm și noi?

— La președinte, într-o zi,
Am fost urgent poștit;
Mi-a spus că grajdul pentru vaci
E neacoperit.
„La lucru să vă prezentați,
Mi-a zis cam supărat;
Nu vezi că plouă peste vaci?“
Și-atunci i-am dat un stat:
Să nu mai plouă peste vaci
Așa să procedați:
Cîte-o umbrelă și-un „fiș-fiș“
La toate cumpărați.

A, a-ha-ha, la toate noi
Răspunsul l-am găsit
Și la brigadă pe nedrept
Să știți c-am nimerit.
A, a-ha-ha!

— Păi ce-i de rîs?

— De rîs nimica nu-l,
Doar noi pesemne am ajuns...
De rîsul satului!

a luat ideea în discuție. În principiu li s-a părut interesantă și de aceea s-au întrebat: Oare cum ar fi mai economic, să angajăm încă un morar sau să teleghidăm una dintre mori? Un grup de specialiști au trecut să execute calculele și a reieșit că nici una dintre alternative nu e rentabilă. I s-a pus deci în vedere morarului să caute o nouă soluție. Morarul s-a pus pe gîndit și, în cele din urmă, a găsit într-un colț al creierului o nouă idee: ca cele două mori să devină mori cu autoservire. Adică vine țaranul la moară cu carul sau cu camionul, intră înăuntru, dă drumul motorului, macină, apoi curăță, unge piesele și pleacă. Evident, cei de la întreprinderea „Valea Teleajenului“ au făcut imediat un calcul economic din care reieșea că a-i învăța pe cele cîteva mii de clienți ai morii să conducă un motor este tot atît de complicat ca angajarea unui morar. În concluzie ideea a fost respinsă și i s-a pus în vedere morarului să caute alta.

În prezent morarul își stoarce creierul ca să găsească o idee nouă și acceptabilă. Nu știm dacă are șanse de reușită sau nu. În orice caz noi o să luăm periodic legătura cu el și o să informăm cititorii despre evoluția situației. În caz că nu revenim cu noi amănunte, înseamnă că întreprinderea „Valea Teleajenului“ a ajuns la concluzia că, totuși, la două mori sînt necesari doi morari. Să știți că n-ar fi exclus să se întîmple chiar așa.

ION BĂIEȘU